

O vločke cestovateľke

Fiúúúúúúúúúúúú, zafúkal huncút vietor a chlad, ktorý privial, sa zakrádal každou štrbinkou do najtmavších zákutí lesa. Mesiac okrúhly ako torta, sa spokojne rozhliadal po nočnom kráľovstve. Lístie zo stromov už dávno opadlo a milosrdne poprikrývalo zem svojou perinou, aby zimný chlad a mráz nezahubil život, čo sa v nej ukrýval. Všetko navôkol spalo, len sova húkala s vetrom opreteký a strážila spánok lesa. Obloha bola plná hviezd, iba od západu sa nad les sťahovali temné mračná, ktoré pred sebou hnali pojašený vietor. Spolu s nimi sa medzi stromy vkrádala hustá a nepreniknuteľná tma. Zrazu to prišlo. Z oblohy sa začalo sypať bielučké studené a mäkké páperie ako práškový cukor na voňavé koláče. Už aj sova sa ukryla do svojho bútlavého stromu a odtiaľ pozorovala obrovskými očami prvý pozdrav tety Perinbabky.

Celé divadlo sa odohrávalo v úplnom tichu. Aj vetrík ustal, aby nerušil nádheru obradu víťania Zimy. Len v kope snehu pod mohutnou borovicou bolo čulo. Strkalo a hádalo sa tu nepreberné množstvo maličkých bielych a studených vločiek.

„Nechajte ma, netlačte sa na mňa!“

„Pusťte ma, ja chcem byť navrchu!“

„Au, kto to na mňa spadol?“

Bolo ich veľmi veľa a každá chcela mať to najlepšie miesto, keď tu spolu možno prežijú celú dlhú zimu. Preto bolo dôležité, koho budú

Šachová rozprávka

Krajina bola rovná ako doska, kam oko dovidelo. Jej obyvatelia museli milovať geometriu. Bola totiž rozdelená na presné štvorcové políčka. Na niektorých žili bytosti, ale vždy len po jednej. Ostatné územia boli opustené. Každé malé kráľovstvo svojmu obyvateľovi prinášalo všetko, čo potreboval. Bytosti, žijúce na políčkach, boli dobrosrdečné a priateľské. Susedia si navzájom rozumeli a rešpektovali sa. Len jedno im veľmi chýbalo. Prítomnosť niekoho milého a blízkeho na svojom území. A ešte jedna skutočnosť rozjatrovala ich vnútro a nedala im pokojne spať. Raz začas, ako blesk z jasného neba, prišla neznáma sila a donútila ich sťahovať sa. Opustiť svoje políčko, dobrých priateľov a pobrat' sa vpred doneznáma. Veľmi často sa pri tom zmenila aj farba políčka, na ktorom žili. Museli si na ňu zvykať a často aj na nových susedov. A v tom najhoršom prípade ostali osamotení uprostred prázdnych končín. Nemali sa s kým porozprávať, na koho sa usmiať alebo aspoň pohľadom pohladať. Samota bola nepríjemná spoločníčka. Ešte horší bol však strach a neistota z toho, čo bude nasledovať. Kedy si budú musieť zbaliť svoj batôžtek a odobrať sa na ďalšie opustené políčko. Niekedy narazili na veľmi príjemného suseda a prežili v jeho prítomnosti zaujímavé chvíle.

„Dobrý deň, priateľu!“ zaznel mužný hlas rytiera na mocnom tátošovi.

„Aj tebe, jazdec. Kam vedieš svojho koňa?“ odpovedal muž

Strašidelná rozprávka

Konáre starej borovice za mnohé roky prerástli ruínami okien a nakúkali pod polozbúrané klenby. Trčali z nich nahrubo otesané kamene a hrozili, že sa už-už zosunú a dopadnú s rachotom na dlažby prerastené trávou. Studené svetlo vládca noci Mesiaca vrhalo ostré tieňe, pri pohľade na ne tancovali po chrbte zimomriavky. Pripomínali sedemhlavých drakov, obrov, čarodejníkov, vlkolakov a iné potvory. Ale bola to len tieňohra zohraná vetrom, konármi borovice a premietacím plátnom stáročia starých múrov hradu. Netopier, nasýtený po nočnom love, sa zavesil v jednom z okien. Hompáľal sa ako kyvadlo prastarých pondusoviek a pokojne trávil chutnú večeru. Medzi stenami sa mnohonásobne ozvalo tiahle zavytie vlčice, volajúcej svojho sivého druhu. Všetkým spiacim i nespacim obyvateľom lesa pod hradom pri ňom stuhla krv v žilách a svaly sa napli pripravené odnieť svojho majiteľa do bezpečia. Zahúkala okatá sova a hlasno zatrepotala krídlami.

Medzi múrmi hradu panovala tma ako vo vreci. Nikto by sa sem v túto nočnú hodinu neodvážil. Alebo predsa? Čo to je tam pod kamenným oblúkom utiahnuté v kúte veľkej, kedysi určite honosne vyzdobenej sály? Biely chumáčik trasúcej sa hmoty bez akéhokoľvek tvaru, nepripomínajúci vôbec, ale vôbec nič. Ale čo to? Veď to NIČ sa pohlo! Presnejšie, vznieslo sa nad kamennú dlažbu a začalo sa kĺzať k Mesiacom zaliatemu oknu. Ešte pár metrov a už ho uvidíme. Studené lúče pohladili čudo